

Sahiplik 10

– Bayram KAYA · 07 Ağustos 2018

Kültürümüzde bir "yorgan gitti kavga bitti" söylemi vardır. Kavganın olabilmesi için ortamda bir yorganın yanı birikmiş kullanıma hazır bir tüketim nesnesinin olması gerekir. Ya da kavganın olmaması için ortamda yorgan gibi kullanıma hazır durumda bir enerji birikimi olmaması gerekir. Habil ile Kabil arasındaki ilk kavga da ilk mal sahipliği yüzünden olan mal kavgası değil midir?

Aslında biri çiftçi, diğeri çoban olan Habil, Kabil anlatımlarının bir rivayetinde ikisi de tarımcı grup temsilciliği olan ilk mal edinmeyle edilen ilk kavgalarda birinin hikâyesi şöyledir. Kişileştirilmiş, mülk kılınmış Habil ve Kabile ait iki tarla yan yanadır. Bu tarlaların sınırı aralıklı şekilde sıralanmış taşlarla belirlenmiştir.

Bir anlamda bugünkü gibi olmamakla bomboş olan dünyada tarla düzeni içinde imarı edilmemiş emek katılmamış bakir ve sahipsiz alanlar ne de olsa az çok vardır. Ama yine de kavga kişi sahipli hırs ve tamah nedeniyle kaçınılmaz oluşla vardır. Kişiler taşlara kolaylıkla yer değiştirmesi yapıyorlardı. Her durumla birçok kez tarla sınır ihlalleri olasıydı.

İşte böylesi bir ihlal anlaşmazlığı (ihtilafı) sırasında; Habil-Kabil ikimiz kol kola, kucak kucağa olur şekilde ve ayakta bir kavgaya tutuştukları bir esnada hem kavga ediyorlarmış, hem de ayaklarıyla sınır taşını diğerrinin toprağına doğru kaydırıp yuvarlamakla sınır ihlaline devam ediyorlarmış!

Eğer ortada kişisi sahiple hırsı verici duyguları uyandıran, iştahı kabartan biriken bir tüketim unsuru yoksa, El de olmayacaktı. Üstelik böyle bir durum var diye de illa sömüren sahipliğe sapmakta gerekir değildi.

Zaten totem ve ilah varken El yoktu. El'n göz koymakla sahiplenip egemen eşceğı bir sürekliliğı olan birikim içinde olan nesnelere de yoktu. Siz ancak kolektif depolu birikimleri yağmalayan bir taksim içinde bu birikimleri efendinin malı mülkü yapabiliydiniz. "Birikim depo enerjili maldı". Traktörün deposuna konandı. Yani yarın yeniden ve yeniden çalışma yapar, "her tür başlangıç enerjisi olan nesne ve nesne yiyecektiler".

Daha açığı, yiyecek olarak, araç gereç olarak, barınak olarak, giysi vs. olarak depo edilen enerji her tür dönüşmeye hazır bir enerji kaynağı olmasıyla sürekli yeni başlangıçlarla olan sistemin içinde bunlar sistemin "kendi kendisini çağırın salınımlarıdır. Salım üzerine bir El ilah iradesi giydirek kolektif güce sahip çıkan hile ile El ister istemez kolektif birikimli büyüme güce de sahip çıkmasıyla kolektifin kendi depo çevrimi içinde kolektife ait mal mülk efendinin malı mülkü olma çevrimine dönüşüyordu.

Günümüzde dahi ben mehdiyim, ben şeyhim, ben peygamberim, ben uyarıcı ve görevliyim gibi türlü söylemler etrafında yüz binle, milyonla inanıcısı müritlik oluşuyorsa o günlerde de kolektifin mülkü üzerindeki iyelikle muktedir ligi çözümlemiş kurnaz kişilerin; kolektifin malına mülküne "bu El'indir" demekle vaat eden söylemine sürgün yiyecek taraftarlar bulması aynı bilmezi sosyoloji psikolojisidir.

Sürgün yiyen köleci mantalitenin El inanıcı temsilcileri de vaat üzerinde "köleci imanlı ahit sözleşmesi" yapıyordu. Ayrılıkçılar kolektif yapı içinde getirdikleri depo (traktör deposuna konacak mazotu veya yarın yeniden ve yeniden üretilecek olan başlanış erkesini oluşacak olan depo beslenmeli edevat ve yiyecekleri

Köleci sistemin vaat etmeye karşın en büyük yaptırımla belirime olan yansıması; "suç ve cezaydı". Köleci sistem zulüm, suç ve cezanın mucidiydi. El kolektifin toplam gücü ve toplam üretimi olan 1 birim payını ona bölmüştü. On payın birini yarın yeniden çalışmaları için kölelere vermişti. Dokuzunu da El tarafından mükafatlandırılan efendiye rızık diye vermişti!

Böylece genel çoğunluk her türlü çalışma faaliyetine depo enerji olan birikmiş büyümlü kolektifle olan enerjiden yoksun ve güdüme muhtaç eğilim içinde kalmıştı. İşte şimdilere gelen ADALET dediğimiz ucube buydu. Güdüme muhtaçlığı kontrol etmeye adalet diyordu. El'in adaleti buydu. Bir payı, dokuz fazla çalıştırıp on pay yapmaktı.

On payın bir payını çalışana, diğer dokuz pay da bir kişiye vermek, El adaletiydi. Hep böyle olduğu gibi biriken pay kadar çalışmayan asalağı bu biriken payların üzerine "rızıkı başkası üzerine saçılmış kullar" diye verebilirdiniz! Rızıkı verilen dokuz kişiye, kolektifin depo enerjisinden birer pay verir olmanızla biriken kolektif menşeiyle depo enerjili mal, dokuz tane olan dokuz asalaklara rızıktı. Bu dokuz neydi?

Yapılan işe göre deniyordu ki "ticaretin on da dokuzu kârdır". Halk dağarcığı içine sokulmuş sembol söylemdi. Ekmek için ne deniyordu: "din direği". Köleci birikimli olan deneyim konuşuyordu. Kolektifi olan büyümlü depo enerjisine yapılan göz ve akıl illüzyonlu söylemle El adaletli El sömürsünü gözbağı içinde meşru kılıştı. Meşruiyet izanı, yapılan işe göre söyleyişler içindeki anlamla meşru edilecekti. Sembol söylemlerdi. Pekiştirenleydi. Koşullu öğrenmeliydi.

Nasıl fareye peynir verilen ödülle manivela kullanmayı öğretir olursanız; benzer psikolojik yaklaşımı vaat, zikir ve ritüeli duyguyla köleliği öğretme pekiştirmesi yapıyordu. Kalabalığın kendi üzerine ve kişi üzerine kendi etkimesi vardır. İşte tüm ritüel ayinle olan (kitle ayinle olan) söylem ve eylemler bu tür gözbağı büyü seansları için değerlendirmeye birebirdir. Kitlenin gözü ve nevre döner. Saldırır.

Halk dağarcığı olan koşullu öğrenmeler, olup bitenlerle yaşadıklarımız içinde hep görüyorduk. "Hristos razı olsun" diyorduk. "İnşallah" diyorduk. "Maşallah" diyorduk. Kendi emeğimize "destur" ile başlayıp güya pozitif oluyorduk. Bunlar sizde razı lığı alan farkında olunmaz telkinle mink hipnoz seanslarıydı.

Bu kendi kendine telkin ve etki olan "kaderlerin yaratıcısı El'dir" gibi şifreli söylemler vardı. Bu kabil "El razı olsun", "El'in rızası için" tarzı söylemler dinlerin kutsal söylemi olmadan çok önce kişi sahipli telkinlerin söylem eylem şartlandırmasıydı. Kalabalık etkili ayinlerin içinde hipnoz zikirleri olmakla El iman ahitle yapıla gelen bir köleci halk folkloruydu.

Nelerle kendi kendimize telkinler (büyü-aşılama) yapmıyorduk ki! "Hamdolsun" diyen "şükürler" gibi bu türden razı oluş teslimiyetlerinden biri olan tılsımlı sözleri siz; söz gelimi maden ocağın da 301 kişi öldüğü zaman da bu teslimiyetçi uyuşma ve uyuşturucu gözbağlarının adı da "fıtrattı".

Yani bu sözcüklerle uyuşan refleks sinir uçlarınızla kontak kurulup, zikri söylemlerdeki telkin ve teskin eden frekans kodlarıyla size seslenip damardan paralize bir telkinle size yatıştırıcını giriliyorlardı. Buna niye şaşırıyorsunuz deniyordu. Bu başa gelenler daha baştan bir kabul edişle "şükür diyen-hamdolsun diyen" sizin müstahakkınız deniyordu. Sizin alçak gönüllü rıza içinde önceden sığınmakla hak ettiğiniz bir El İman ahdi olan şartname diye önünüze konup fatura edilmektedir.

Bu fatura neydi "Her şey El'den" demekti. El ile olan köleci ahde uymayanı, El'in sözüne ve kaderlere kulak asmayanları El, imansız olmasını suç olarak söylemişti. Kişi sanki El ahidine imanlı olmaya mecburdu. Olma da gör! Hem bu dünyada, hem öbür dünyada zoka yendirilmişti.

Bunu nereden biliyorduk? Gelenek, görenek, din ve imanların geçmiş yaşam şeklinin yazısız dönemde beri hafıza edip; geçmişini geleceğe aktarmanın bilinci olduğunu bilmezle geleneği köleci iman ahitlerini "kutsarsanız" bunu bilmeniz, görmeniz tabii ki olanaksızdır.

Geçmişten geleceğe aktarılan halk folkloru içinde (din, iman, gelenekle olmanın ahdi içinde) imbiikten süzülürmüş bir hafıza bilinç söylemi vardır. Bu söylem içinde "rızk aramanın onda dokuz ticarettir" denir. Burada küçük fırça dokunuşlarıyla eski kolektif lige göre olandan birkaç değiştirmeler vardır. Akıl mantık ve değer yargıların içindeki meşruiyeti değiştirmenin abrakadabrası vardır.

Rızk söylemi zaten baştan başa etki ve telkin olan minik bir kod içerenle kod olana göre davranmanın telkin şifresidir. İkinci olarak çalışma beyhude olup rızk aramanız esastır diyor. Üçüncü olarak rızk, kâr üretmeye gerek yok on da dokuz ticarettir, diyor.

Al, sat yeter deniyor. Ya da çalışmak bir rızksa çalışanın sırtında, onun çalıştığı da doymak en az dokuz türlüdür demeye ne anlarsan hem de dokuz kez satmakla siz; çalışandan "dokuz kat fazla kazanıp rızk edindiriniz!!! Bakınız sömürü rızk diye nasıl gizlenip, gözlerden uzak tutulmakla; din iman içinde öteden beri gelenle töre illüzyonu yapıyordu.

Peki ya o çalışan bir kişi (kolektif) çalışıp üretmezse, o dokuz (kişi) kazanç nereden gelecekti? El o

olmayan, üretilmeyen dokuz kazancı salt ticaret yaptınız diye cebinize mi koyacaktı? Bu şu demektir. Üreten tüketendi. Bir üreten karşısındaki, diğer tüketen o bir üretilmiş olanı; 10 kat fazlası olan iş ile yiyecekti.

Yani karşındaki tüketici bu bir ürünün ticaretin dokuz kez kâr yapması! nedenle ticari ürünü yemek için on kat çalışacak ama bir yiyecekti. Aynı şekilde de bu taraftaki üreten de diğerinin ürettiği ürünü bir üretip yemek yerine on üretip, karşı tarafın ürettiğini on kat fazlasını çalışmakla bir tüketecekti. Hile buydu.

Madem ticarete on kat rızık! vardı; o halde günümüz taşeronluğu bir ihaleyi, yani üretilecek bir işin daha üretilmesine başlamadan dokuz kişi birbirine taşeron firma olarak ihale ettikten sonra ancak o işi asıl üretici üzerine bir kat olan on kata mal olmuş bir üretim gücüyle çalışma olacaktı. Bunun bir kazancını kendisi yiyecekti. Dokuzunu kaderleri belirleyen El'in takdir yetkisiyle on da dokuzunu da asalaklara verilecekti.